

Levél

Lassan fél éve tart a kapcsolatunk, az a kapcsolat, melyre négy, vagy talán több éven át is vártam. Vágytam Rád, még csaltam is érted. Igen, csaltam, bár mondhatnám, hogy mások rangattak a piszkos ügyekbe, de hát én hagytam... Sőt rangadni se kellett annyira. Miattad tettem! S ma már lemoshatatlan a kapcsolatunkról a szegyenfolt, hogy én is a híres-hírhedt "nyolcvankilences" évfolyamhoz tartoztam. Négy éven át vártam Rád. Az első kettőben azt hittem, elég lesz, ha akárhogy is, de az enyém lesz. Aztán rettegni kezdtem, hahaha nem is kaplak meg, vagy ha igen, nem olyan lesz, mint szeretném. Ne érts félre! Tudod, hogy nálam a külső sohasem számított, de csalódtam volna, ha nem olyan vagy, mint amilyennek elképzeltelek: minden tekintetben jeles. Megszervedtem Érted, próbák elé állítottál. Sok álmatlan éjszakám volt, fogytam néhány kilót, rászoktam a cigarettára, a napi 4-5 kávéra (mióta együtt vagyunk, ez már a múlté). De bebizonyítottam, hogy érdemes vagyok Rád. Vettem az akadályokat írásban és szóban. S elnyertem méltó jutalmamat, mint a mesebeli szegény ember legkisebb fia. Megkaptalak, az enyém lettél örökre!

Azt hittem miénk a világ, így hát rögtön leutaztunk Szegedre, ahol várakozásom ellenére nem fogadtak tárt karokkal. Engem. Téged bezzeg ott fogtak. Így nélküled jöttem vissza Pestre, s csak egy hónap múlva tudtam meg, hogy ha Szegeden nem is, de a fővárosban a Tanárképző Főiskolára felvettek. Jövőre. Elszörnyedtem, azt hittem, így nem élet az élet, ha akarnék se tudnék létezni, s főleg dolgozni, ha nem vagy velem. Elmentem hát Érted, és adáz, hősies csatában visszanyertelek a bürokrata-hadtól. Tudtam, hogy valahogy el kell tartanom magunkat, s Veled indultam munkát keresni. Azt hittem, növeled az értékeket, ketten majd megváltjuk a világot, hiszen mindenkinek csak ránk van szüksége. Először mosogatni akartam, vagy hamburgert sütni; valahogy vonzott a szakma, éreztem: kiteljesedhetnek... De mindenhol azt mondták, hogy jó-jó, Te is nagyon szép vagy, de egy Egészségügyi Könyv még Nálad is sokkal vonzóbb. Hát megcsaltalak, de már elkéstem, minden valamire való helyet betöltöttek, és a vetélytársaddal sem mentem többre, mint Veled. (Bár tartozom annyival az igazságnak, hogy pironkodva bár, de beismerjem: a Karlsberg sörözőben fölkerültünk az előjegyzettek listájára.)

Úgy döntöttem, seba, valami más, divatosabb, jól fizető állás után nézek. Magazinokat árultam kerek két napig. Persze, ismét csak nélküled. Csapodárul megcsaltalak ezúttal egy Erkölcsei Bizonyítvánnyal adtam össze magam. A Nyugati, a Keleti és a Déli (merthogy még nincs Északi) pályaudvaron kínáltam portékámat, vonatról vonatra ugrálva (ti. csak inozgóarusi engedélyem volt). Közben elkezeredtem igyekeztem meggyőzni a kedves vásárlókat, hogy arukapcsolásról szó

sem lehet. A felhalmozott óriási matematikai ismerethalmazom eredményeképpen sikerült a boltot 140 forintot keresve zárnom. Lehet, hogy nem kereskedőnek születtem? Szex-szel és okkult tudományokkal foglalkozó újságokat legalábbis nehezen tudok értékesíteni.

Hát innen is továbbáltam. Az összes vagyonomat (lásd fent) hirdetésekbe öltem. Csak öltem, öltem, állást mégsem találtam. Aztán mégis. Ismét újságok; ezúttal reggeli kihordás. Ide is elvittelek; na ezt nem kellett volna tennem! Ugyanis rögtön kevesebb fizetést kaptam miattad, mint a 10 perc alatt kiképzett (s ettől "szakképzett") terjesztők. Most hajnali négykor kelek s legkésőbb hétre végzek; de csak azért mert már kiképeztek. Engem is. Így már tudom (s azóta boldog vagyok), hogy ha az újság nem fér bele a ládába, akkor össze kell hajtani, és azt is, hogy a kutyákat ugyanúgy nem kell ingerelni, mint az előfizetőket. Most már mindent tudok; hiába, az ember 18 évesen a legfogékonyabb!

Kikapcsolódásként másodállásban lassan két hónapja a Rákóczi téren dolgozom. A munka fárasztóbb, mint gondoltam. Na nem, most nem arulok semmit, pedig ennél alkalmasabb környeket keresve sem találnék rá: jó nagy a forgalom. Bár nagy a konkurencia, s úgy hírlík a képzettségük is magasabb. Romlásnak indult kapcsolatunk jegyében elhatároztam, hogy megpróbálak kihasználni kissé: kisgyerek mellé keresek leinformálható előfelvételist. Gondoltam Te lesz az Informátor, de erre se voltál jó, be se mutathattalak. Azért alkalmaztak. Szerencsére itt nem támasztottak túl nagy követelményeket. Jobbára elbírtam velük. Bár olyan alapvető műveletekkel, mint például a pelenkázás, még mindig nem vagyok tisztában. De majd csak belejövök, legfeljebb az gátolhat meg, ha rászokik a bilire. (A Dani.)

Most itt tartok. Ha így nézzük, önkritikusan Te is beláthatod, én meglennék Nélküled is. Hiszen segíteni én segítesz, másokat nem érdekelisz, és még csak szép sem vagy: külsőre már csak a Munkakönyvem rondább. Nálad - talán. De én tudom, hogy belülről olyan vagy, mint amilyet mindig is akartam; és az a négy év sem múlt el nyomtalanul.

En azért mindezek ellenére szeretlek... Hát ennyit érsz ma másoknak és nekem kedves Eretnségi Bizonyítvány.

Csókol élettársad: Horváth András

